

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Davidem Kryskou ve věci

žalobce: **V. K.**, narozen X
státní příslušník Ukrajiny
bytem X

zastoupen advokátkou JUDr. Irenou Strakovou
sídlem Karlovo náměstí 287/18, Nové Město, Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Holešovice, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2024, č. j. OAM-11070-9/ZR-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný podle § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České

Shodu s pravopisem potvrzuje: Bc. D. A.

republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 230/2024 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušil platnost žalobcovy zaměstnanecké karty a stanovil mu lhůtu k vycestování z území ČR v délce 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

2. Žalobce v **žalobě** uvádí, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalovaný nevycházel z celkového stavu věci a čistě formálně, bez hlubší úvahy a nevyhověl žádosti o přerušení řízení. Žalovaný postupoval v rozporu se základními zásadami správního řízení, neboť neposoudil stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Dále namítá nepřiměřený zásah do svého soukromého a rodinného života. Žalobce zde má manželku a dvě nezletilé děti ve věku 13 a 10 let. Jeho finanční zabezpečení plyne dlouhodobě ze zaměstnání u společnosti RABBIT Trhový Štěpánov a.s., IČO: 18622437, v níž je zaměstnán od roku 2020 a pro kterou je nepostradatelný. Manželka je u téhož zaměstnavatele také v zaměstnaneckém poměru. Žalovaný se dostatečně nezabýval jeho situací, například tím, že peněžitý trest uhradil. Žalobce svého jednání velmi lituje, poučil se a vede spořádaný život. Při posouzení zásahu do soukromého a rodinného života nebyla zohledněna kritéria jako: (i) rozsah v jakém byl soukromý nebo rodinný život narušen, (ii) délka pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (iii) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (iv) existence nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země původu, (v) imigrační historie cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (vi) povaha a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem. Listina základních práv a svobod (č. 2/1993 Sb.; dále jen „Listina“) cizincům nepochybně zaručuje práva, která mohou být nuceným vycestováním z území ČR dotčena. Napadeným rozhodnutím došlo k zásahu do jeho veřejných subjektivních práv. Zrušení pobytového oprávnění vede k povinnosti vycestovat, což má podobné dopady na soukromý život jako trest vyhoštění. Za aktuální bezpečnostní situace na Ukrajině je jeho vycestování v rozporu s mezinárodními závazky, neboť zde existuje překážka na jeho vůli nezávislá. Žalobce má povinnost svůj pobyt na území v souladu se zákonem o pobytu cizinců upravit, což mu umožňuje pouze vydání dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu. S odkazem na usnesení Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 15. 8. 2024, č. j. 5 Azs 214/2024-27, uvádí, že vízum za účelem strpění pobytu nepředstavuje dostatečnou ochranu jeho práv. Kromě toho § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců pro vydání víza stanoví podmínku trestní zachovalosti, kterou nesplňuje. Ačkoliv se zákon č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invází vojsk Ruské federace (dále jen „lex Ukrajina“) na žalobce nevztahuje kvůli jeho předchozímu oprávněnému pobytu, dopadají na něj ustanovení směrnice Rady č. 2001/55/ES o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob (dále jen „směrnice č. 2001/55/ES“). Napadeným rozhodnutím byl žalobce postaven do obdobné situace jako při správním vyhoštění, přestože mu trestní soud uložil adekvátní trest a úmyslem zákonodárce nebylo rozšířit dopady trestu do dalších subjektivních práv.
 3. Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** navrhuje její zamítnutí. Jelikož žalovaný rozhodoval podle § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nepřislušelo mu zabývat se podrobně dopadem napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Jeho povinností bylo přiměřenost posoudit v rozsahu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“). Bylo však nutné, aby žalobce uvedl konkrétní
- Shodu s pravopisem potvrzuje: Bc. D. A.

skutečnosti a ty náležitě doložil. Žalobce se však v průběhu předcházejícího řízení nevyjádřil a neprojevil součinnost. Formální tvrzení uplatnil až v žalobě. Žalovaný vyrozuměl žalobce o možnosti nahlédnout do správního spisu a řízení přerušil na dobu 21 dnů. Žalobce však svého práva nevyužil. Tvrzení, že žalovaný žádosti o přerušení řízení nevyhověl, je proto nepravdivé. Žalovaný se i nad rámec svých povinností soukromým a rodinným životem žalobce zabýval, přičemž usoudil, že zásah do něj napadeným rozhodnutím nelze považovat za nepřiměřený. Ani v řízení z moci úřední není žalobce zbaven práva uplatňovat své návrhy a důkazy. Žalovaný z vlastní iniciativy zjišťoval poměry žalobce stran soukromého a pracovního života a s dopadem napadeného rozhodnutí se vypořádal. Žalovaný může při zjišťování podstatných skutečností vycházet jen z toho, co uvede a osvědčí žalobce. Manželka a děti žalobce jsou příslušníky třetí země. Žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí nebyl oprávněn zkoumat charakter a závažnost spáchané trestné činnosti či bezúhonnost žalobce. Žalobci byl vedle peněžitého trestu uložen trest zákazu řízení motorových vozidel, a nelze jej proto považovat za trestně zachovalého. Z hlediska pravidel provozu na pozemních komunikacích se žalobce dopustil nejzávažnějšího jednání. Jeho zájmy nelze upřednostnit před zájmem společnosti na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu a zdraví, životě a majetku ostatních. Nelze stavět na roveň vyhoštění a zrušení pobytového oprávnění. Je-li v důsledku povinnosti opustit území ohroženo nějaké základní právo (např. právo na život v případě probíhajícího válečného konfliktu), je třeba využít jiné prostředky právní ochrany, například vízum za účelem strpění. Podmínka trestní zachovalosti dle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců se aplikuje pouze tehdy, jestliže důsledky neudělení víza budou přiměřené. V současné době nedochází k nuceným návratům občanů země původu žalobce. Žalobce má vedle víza za účelem strpění možnost ČR navštěvovat na základě bezvízového režimu. Žalobci nebylo uloženo správní vyhoštění.

Splnění procesních předpokladů

4. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Soud rozhodl bez jednání, neboť pro takový postup byly splněny zákonem stanovené podmínky (srov. § 51 odst. 1 s. ř. s.).

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

5. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce pobýval na území ČR na základě zaměstnanecké karty s platností do 27. 3. 2026.
6. Součástí správního spisu jsou mimo jiné: (i) trestní příkaz Okresního soudu v Benešově ze dne 6. 8. 2024, č. j. 1 T 106/2024-55, (dále jen „trestní příkaz“) společně s doložkou právní moci a (ii) výpis z evidence Rejstříku trestů fyzických osob ze dne 17. 9. 2024 k osobě žalobce.
7. Z trestního příkazu vyplývá, že žalobce dne 20. 7. 2024 v době kolem 02:35 hod. po předchozím požití většího množství alkoholických nápojů řídil z T. Š. do V. s úmyslem dojet zpět osobní motorové vozidlo tovární značky X, dechovými zkouškami provedenými policií přístrojem Dräger v 02:43, 02:49 a 02:54 hod. mu bylo naměřeno 1,66 ‰, 1,51 ‰ a 1,56 ‰ alkoholu v jeho dechu. Žalobce byl trestním příkazem shledán vinným ze spáchání

Shodu s pravopisem potvrzuje: Bc. D. A.

přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, přičemž byl odsouzen k peněžitému trestu ve výměře 28 000 Kč a trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení všech motorových vozidel ve výměře 18 měsíců. Stejnopis trestního příkazu, který je součástí správního spisu, je opatřen doložkou právní moci, z níž vyplývá, že trestní příkaz nabyl právní moci dne 23. 8. 2024. Tyto skutečnosti vyplývají rovněž z výpisu z evidence Rejstříku trestů fyzických osob k osobě žalobce.

8. Opatřením ze dne 17. 9. 2024 žalovaný oznámil žalobci zahájení správního řízení ve věci zrušení platnosti zaměstnanecké karty.
9. Podáním doručeným žalovanému dne 10. 10. 2024 žalobce požádal o nahlédnutí do správního spisu a o přerušení řízení do doby seznámení s podklady rozhodnutí.
10. Žalovaný usnesením ze dne 10. 10. 2024 přerušil řízení na dobu 21 dnů a zároveň opatřením z téhož dne žalobce vyrozuměl o možnosti nahlédnout do správního spisu.
11. Opatřením ze dne 6. 11. 2024 žalovaný žalobce vyrozuměl o pokračování v řízení a zároveň jej vyzval k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí ve lhůtě 10 dnů od doručení opatření, tato výzva byla jeho zástupkyni doručena dne 6. 11. 2024.
12. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno v bodě 1 tohoto rozsudku. Rozhodovací důvody napadeného rozhodnutí a argumentace obsažená v jeho odůvodnění se v podstatných bodech překrývají s obsahem vyjádření žalovaného k žalobě. V jeho odůvodnění odkázal na obsah trestního příkazu a výpisu z evidence Rejstříku trestů. Poukázal na skutečnost, že žalobce ani prostřednictvím své zástupkyně se během přerušení řízení (k vlastní žádosti) neseznámil s podklady rozhodnutí, neuvedl skutečnosti a nedoložil listinné důkazy. Obdobně nereagoval ani na výzvu k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Ke spáchanému trestnému činu žalovaný uvedl, že není oprávněn zohledňovat charakter a závažnost trestného činu ani předešlou bezúhonnost žalobce. Rozhodující je pouze skutečnost, že byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu a že v Rejstříku trestů zůstává záznam o něm. Zákon o pobytu cizinců jasně stanoví, že cizinci je zrušeno povolení k pobytu na základě jeho odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu. Žalobci byl uložen relativně mírný peněžitý trest a trest zákazu činnosti, avšak to nezmenšuje závažnost protiprávního jednání, kterého se dopustil. Pokud by orgány činné v trestním řízení vyhodnotily jednání žalobce jako méně škodlivé, pak by nepochybně využily některého z odklonů v trestním řízení. Žalobce byl trestním příkazem odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Naměřená hodnota alkoholu během řízení motorového vozidla byla dostatečná k tomu, aby jednáním žalobce vážně hrozila újma na majetku či zdraví. Žalovaný se dále zabýval přiměřeností napadeného rozhodnutí z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života žalobce. Ten však nepředložil žádná tvrzení a důkazy stran konkrétních okolností své rodinné situace. Žalovaný se tak nemohl otázce přiměřenosti věnovat podrobně. Z evidencí žalovaného vyplývá, že žalobce je otcem dvou nezletilých synů, kteří jsou držitelé povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území. Jejich matka je držitelkou zaměstnanecké karty a zároveň nositelkou oprávnění ke sloučení obou dětí. Rodina žije ve společné domácnosti v nájemním bytě. Žalobce pobývá v ČR na základě zaměstnanecké karty od března 2018, manželka přicestovala do ČR v listopadu 2019 a pracuje u stejného zaměstnavatele jako žalobce, děti přicestovaly v srpnu 2020. Nikdo z rodinných příslušníků není na žalobci „pobytově

Shodu s pravopisem potvrzuje: Bc. D. A.

závislý“, do jejich pobytových statusů nebude nijak zasaženo. Žalobce má možnost svou rodinu navštěvovat na základě bezvízového režimu za zákonem stanovených podmínek nebo po svém osvědčení opětovně požádat o nové pobytové oprávnění, nejedná se o správní vyhoštění. Pokud žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení či zachování zaměstnanecké karty, nemůže spoléhat na to, že mu bude tento konkrétní typ pobytového oprávnění ponechán pouze na základě existence rodinného a soukromého života v ČR. Zrušením platnosti zaměstnanecké karty nejsou porušeny ani příslušné články Úmluvy o právech dítěte, a to zejména z toho důvodu, že zrušení platnosti zaměstnanecké karty není totožné s vyhoštěním. Orgány ČR navíc v současné době nečiní žádné kroky k tomu, aby občany země původu žalobce navracely. V posuzované věci má účastník řízení k dispozici účinné prostředky, jak výkonu povinnosti vycestovat po dobu trvání důvodů znemožňujících jeho vycestování zabránit.

Posouzení žaloby

13. Soud předesílá, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta“* (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). V souladu s tímto právním názorem postupoval zdejší soud i v projednávané věci.
14. Žalobce obecně namítá, že v řízení byla porušena ustanovení § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 odst. 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce namítá, že byly porušeny zásady zákonnosti, právní jistoty a legitimního očekávání žalobce, žalovaný podle něj postupoval formalisticky. Tyto obecné námitky však soud nepovažuje za samostatné žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých ‚obvyklých‘ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní názor na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní názor na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami“* (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedená obecná tvrzení žalobce nedostála, neboť uvádí pouze odkazy, citace a parafráze ustanovení správního řádu, která měla být porušena, aniž by uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti napadeného rozhodnutí opírá. Soud se jimi proto samostatně nezabýval a napadené rozhodnutí přezkoumal pouze v rozsahu řádných žalobních bodů.
15. Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců zruší ministerstvo vnitra platnost zaměstnanecké karty mimo jiné z důvodů uvedených v § 37.
16. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zruší ministerstvo vnitra platnost víza k Shodu s pravopisem potvrzuje: Bc. D. A.

pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

17. Podle čl. 8 Úmluvy má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
18. Soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť taková vada by bránila jeho meritornímu přezkumu. Podle NSS nedostatkem důvodů „nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny“ (rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75). Napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považovat nelze, neboť z jeho odůvodnění je zcela jasně patrné, na základě čeho žalovaný dospěl k závěru, že je v případě žalobce naplněna skutková podstata § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a že je tedy dán důvod pro zrušení platnosti zaměstnanecké karty. Své rozhodnutí žalovaný odůvodnil ze všech nezbytných hledisek (srov. bod 12 tohoto rozsudku).
19. Soud považuje za nedůvodnou žalobní námitku, že žalovaný nevyhověl žádosti o přerušení řízení, neboť je toto tvrzení v rozporu s obsahem správního spisu (srov. body 9 až 11 tohoto rozsudku).
20. Žalobce dále brojí zejména proti tomu, že žalovaný nezjistil dostatečně skutkový stav a neposoudil přiměřenost napadeného rozhodnutí vzhledem k soukromému a rodinnému životu žalobce.
21. Stran námitky nedostatečného posouzení přiměřenosti soud uvádí, že z rozsudku NSS ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016-47, vyplývá: „Ustanovení § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců taktéž neposkytují správnímu orgánu možnost [...] zvažovat různé aspekty spáchaného úmyslného trestného činu, jakými jsou jeho závažnost a povaha, či rozlišovat mezi úmyslnými trestnými činy, které jsou důvodem pro zrušení dlouhodobého pobytu, a které nikoliv. Citované právní normy stanoví správnímu orgánu jednoznačně povinnost rozhodnout určitým způsobem za předpokladu splnění podmínek uvedených v zákoně [...]. Na uvedený závěr nemá vliv ani výslovná úprava § 174a zákona o pobytu cizinců, účinná od 1. 1. 2011. Povinnost posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců, jak se nesprávně domnívá stěžovatel [...]. Správní orgán má naopak posuzovat přiměřenost jen těch rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví (např. dle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a dalších). Zákon o pobytu cizinců v § 174a obsahuje demonstrativní výčet kritérií, ke kterým správní orgány přihlédnou při posuzování přiměřenosti. Ustanovení § 37 odst. 1 správním orgánům neukládá povinnost posuzovat přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života.“ Tyto závěry však neplatí bezvýjimečně.
22. Zdejší soud si je vědom té části judikatury, podle níž je třeba zkoumat přiměřenost

Shodu s pravopisem potvrzuje: Bc. D. A.

rozhodnutí z hlediska hodnocení dopadů na práva podle čl. 8 Úmluvy i v těch řízeních, pro která to zákon o pobytu cizinců výslovně nestanoví. Z rozsudku NSS ze dne 13. 12. 2018, č. j. 7 Azs 360/2018-39, totiž plyne, že „za určitých podmínek je namístě přistoupit k posouzení dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života, i pokud to zákon o pobytu cizinců výslovně nevyžaduje, a to zejména tehdy, **namítá-li cizinec nepřiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života ve správním řízení**“ (zvýraznění doplněno zdejším soudem). Z citované mezinárodní smlouvy vyplývá povinnost posoudit možný dopad do práva jednotlivce, jestliže hájitelným způsobem tvrdí, že existují důvody se domnívat, že toto právo bude porušeno [srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 26. 3. 1987, *Leander proti Švédsku*, stížnost č. 9248/81, bod 77 písm. a)]. Žalovaný tak má povinnost zabývat se přiměřeností zásahu svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince i v těch případech, kdy to zákon sice výslovně nepředpokládá, ale cizinec v tomto směru vznesl konkrétní námitku (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31).

23. Žalobce nenahlédl do správního spisu (ač mu to na jeho výslovnou žádost žalovaný umožnil) a neseznámil se s podklady napadeného rozhodnutí a ani se jinak v průběhu předcházejícího řízení k rodinnému životu na území ČR nevyjádřil. S námitkou zásahu do rodinného života přichází až v žalobě.
24. Zcela nepřiléhavá je proto žalobní námitka, že proti vůli zákonodárce žalovaný rozšířil dopady uloženého trestu do dalších subjektivních práv žalobce. Jestliže totiž zákonodárce upravil jako důvod pro zrušení pobytového oprávnění spáchání úmyslného trestného činu, zjevně naopak počítal s tím, že vedle trestu uloženého trestním soudem v trestním řízení bude mít odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu i tento důsledek na pobytové oprávnění.
25. Navíc je třeba zdůraznit, že v případě zrušení zaměstnanecké karty z důvodu spáchání úmyslného trestného činu [§ 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců] zákonodárce provedl obecný test přiměřenosti, neboť na rozdíl například od důvodů uvedených v § 37 odst. 2 téhož zákona nepodmínil aplikaci § 37 odst. 1 posouzením přiměřenosti (srov. též § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců). V běžných případech a v obecné rovině lze totiž předpokládat, že spáchání úmyslného trestného činu bude převažovat nad zájmem cizince na nenarušení jeho soukromého a rodinného života. Takový přístup zákonodárce není ojedinělý a týká se řady ustanovení zákona o pobytu cizinců.
26. Pro tyto případy NSS nicméně dovodil, že i přes absenci výslovného zákonného požadavku jsou správní orgány povinny s ohledem na mezinárodní závazky vyplývající z čl. 8 Úmluvy výjimečně posoudit přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života cizince, avšak k potenciální aktivaci uvedeného článku musí cizinec ve správním řízení vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32, a judikaturu tam citovanou). Je to právě cizinec, kdo může rodinnou situaci nejlépe osvětlit.
27. Pouze z hlediska zákona o pobytu cizinců tak žalovaný neměl povinnost zabývat se přiměřeností dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a v tomto ohledu není možné považovat napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Žalovaný se však s ohledem na závazky vyplývající z Úmluvy touto otázkou v míře obecnosti odpovídající jemu známým skutečnostem dostatečným způsobem v napadeném Shodu s pravopisem potvrzuje: Bc. D. A.

rozhodnutí zabýval. Z judikatury NSS vyplývá, že při posuzování přiměřenosti není nutné výslovně uvádět hodnocení všech kritérií uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců, ale je třeba výslovně zohlednit okolnosti, které jsou v daném případě specifické a vyplývají z průběhu řízení (srov. rozsudky ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019-37, a ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018-36). Napadené rozhodnutí tak nelze považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Nedůvodná tak je dílčí žalobní námitka, v níž žalobce argumentuje stran povinnosti žalovaného vliv napadeného rozhodnutí na soukromý a rodinný život zkoumat, neboť žalovaný takto postupoval a posouzení uvedených dopadů je v odůvodnění napadeného rozhodnutí obsaženo.

28. Již výše také soud připomněl, že v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkumu napadeného rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Zásadně platí, že v soudním řízení může žalobce doplnit jen takové důkazy, které nemohl bez vlastní viny uplatnit v předcházejícím správním řízení (srov. Komentář k § 77 In: Kühn, Z. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, dostupné v Systému ASPI). Jestliže tak žalobce v předcházejícím řízení námitku nepřiměřenosti neprodloužení zaměstnanecké karty vzhledem k jeho rodinnému životu, popřípadě alespoň tvrzení o jeho existenci, neuplatnil v předcházejícím řízení, ale učinil tak až v žalobě, brání § 75 odst. 1 s. ř. s., aby se jí soud věcně zabýval. Právě z důvodu pravidla obsaženého v citovaném ustanovení se soud také nemohl vůbec zabývat námitkou, že žalobce svého činu lituje (navíc i kdyby ji žalobce uplatnil v předcházejícím řízení, zákon o pobytu cizinců neumožňuje žalovanému tuto skutečnost jakkoliv zohlednit).
29. NSS nicméně v rozsudku ze dne 21. 3. 2006, č. j. 2 Azs 75/2005-75, dospěl k závěru, že soud je i při aplikaci kogentních norem procesního práva vázán čl. 10 Ústavy České republiky (č. 1/1993 Sb.). Nesmí proto použít vnitrostátní procesní normu, pokud by její aplikace nutně a nevyhnutelně vedla k porušení zákazu vyhostit cizince do země, kde by byl vystaven hrozbě mučení či nelidského a ponižujícího zacházení či trestu, jenž vyplývá z čl. 3 Úmluvy. Obdobný závěr by pak platil pro případy extraterritoriálních účinků čl. 8 Úmluvy, u kterých jde o otázku, „do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, resp. soukromý život na jeho území“ (rozsudek NSS ze dne 10. 9. 2009, č. j. 9 As 95/2008-45, č. 1955/2009 Sb. NSS). Pokud by proto striktní aplikace § 75 s. ř. s. vedla nevyhnutelně k tomu, že by žalobce byl nucen opustit území ČR v rozporu s čl. 8 Úmluvy (a ve vztahu k tomu by uplatnil hájitelné, tj. přípustitelné, žalobní námitky), musel by soud od této procesní normy odhlédnout a přihlédnout k tvrzením a důkazům předestřeným žalobcem až v řízení před soudem, jakkoliv se jedná o postup zcela výjimečný.
30. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že podmínky pro použití tzv. extraterritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné a mnohdy nestačí ani to, že cizinec v daném státě delší dobu žije a má tam rodinný nebo soukromý život (srov. např. rozsudek ze dne 6. 2. 2001, *Bensaid proti Spojenému království*, stížnost č. 44599/98; srov. také např. rozsudky NSS ze dne 13. 2. 2019, č. j. 5 Azs 276/2016-48, či ze dne 10. 7. 2018, č. j. 1 Azs 205/2018-25). Pojem rodinného života není Úmluvou definován, je však vykládán poměrně extenzivně (srov. např. rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65). Vztahem zakládajícím rodinný život je především vztah manželů v zákonném a skutečném manželství, přičemž důraz je kladen na fungující (nikoliv pouze formální) rodinné vztahy [srov. např. *K. proti Spojenému království*, rozhodnutí Evropské komise pro lidská práva ze dne 15. 10. 1986, stížnost č. 11468/85]. Fungující reálné vztahy mezi rodiči a jejich dětmi do Shodu s pravopisem potvrzuje: Bc. D. A.

kategorie rodinného života spadají taktéž.

31. Žalobce sice namítá, že na území žije jeho manželka, že manželka zde pracuje a že zde žijí jejich dva nezletilí synové. Žalobcova manželka a jejich děti však mají samostatné (tj. na žalobci nezávislé) pobytové oprávnění, a napadené rozhodnutí je tak z hlediska jejich možnosti pobývat a pracovat na území ČR nijak neovlivňuje. Je proto pouze na „rodinném“ rozhodnutí, zda žalobcova manželka na území s dětmi setrvá i v případě, kdy žalobce bude muset z území ČR vycestovat, nebo zda rodina jako celek bude právo na soukromý a rodinný život realizovat v zemi původu. Vliv na soukromý a rodinný život dětí je proto velmi oslaben (v rozsahu eventuálního snížení příjmů rodiny v důsledku napadeného rozhodnutí a omezení možností styku s otcem). Soud však neshledal, že by se jednalo o tak výjimečný případ, který by odůvodňoval nezrušení zaměstnanecké karty pro jeho nepřiměřenost z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.
32. Soud dále uvádí, že žalobce by stejně nemohl být se žalobou proti rozhodnutí o zrušení platnosti zaměstnanecké karty úspěšný pouze z důvodu existence rodinného života na území ČR existujícího v takové podobě, že by hrozilo porušení čl. 8 Úmluvy. Z hlediska Úmluvy totiž postačuje, pokud má žalobce na vnitrostátní úrovni dostupné právní prostředky, jimiž lze dosáhnout ochrany práv a svobod v Úmluvě zakotvených, a to bez ohledu na jejich formu (srov. např. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ze dne 4. 5. 2000, *Rotaru proti Rumunsku*, stížnost č. 28341/95, bod 67, a ze dne 17. 10. 2013, *Budrevich proti České republice*, stížnost č. 65303/10, bod 101). Žalobci přitom svědčí k ochraně jeho základního práva jiný právní prostředek.
33. Situaci žalobce lze totiž adekvátně řešit prostřednictvím víza za účelem strpění podle § 33 zákona o pobytu cizinců. Zachování zaměstnanecké karty tudíž není jediným prostředkem, kterým by bylo možné zachovat právo žalobce na rodinný a soukromý život. Vzhledem ke zjevnému nesplnění zákonných podmínek pro zachování zaměstnanecké karty [§ 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců] je plně postačující, pokud k zachování žalobcových základních práv účinně slouží jiný (byť tzv. „nižší“) pobytový titul, zejména vízum za účelem strpění. Článek 8 ani jiné ustanovení Úmluvy nezaručuje právo na udělení konkrétního typu povolení k pobytu, pokud řešení nabízené vnitrostátními orgány umožňuje dotčenému jednotlivci bez překážek vykonávat jeho právo na respektování soukromého a rodinného života (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 13. 10. 2016, *B.A.C. proti Řecku*, stížnost č. 11981/15, bod 35).
34. V rozsudku ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47, NSS poukázal také na to, že „*povolení k dlouhodobému pobytu* [kterým je i zaměstnanecká karta] je omezeno dobou, na kterou bylo vydáno, a uplynutím této doby pozbývá samozřejmě platnosti; nelze pak logicky hovořit o ochraně nějakých nabytých práv nebo oprávněných zájmů, neboť jejich trvání bylo časově podmíněno. To neznamená, že by byla vyloučena aplikace ústavního principu přiměřenosti zásahů do ústavně garantovaných základních práv nebo svobod, např. do práva na respektování soukromého a rodinného života podle čl. 10 odst. 2 [Listiny], resp. čl. 8 [Úmluvy], případně do jiných základních práv. **Těžko však hovořit o základním právu v souvislosti s neprodloužením povolení k dlouhodobému pobytu; s tím musí každý cizinec počítat. Je-li následně – v důsledku povinnosti opustit území státu – ve hře obrožení nějakých základních práv (např. práva na život, práva nebýt podroben mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, nebo koneckonců i práva na respektování soukromého a rodinného života), slouží k jejich ochraně jiné právní prostředky (poskytnutí mezinárodní ochrany, jiné pobytové tituly, např. za účelem strpění pobytu**

Shodu s pravopisem potvrzuje: Bc. D. A.

pro existenci překážek vycestování atp.)“ (zdůraznění doplněno zdejším soudem). V rozsudku ze dne 8. 8. 2022, č. j. 4 Azs 138/2022-46, který se týkal neprodloužení zaměstnanecké karty, NSS zdůraznil, že pokud cizinec prokazatelně nesplňuje účel pobytu, nemůže spoléhat na institut soukromého a rodinného života. Navázal tak na svůj rozsudek ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 320/2019-38, podle kterého je vždy „nutno posuzovat okolnosti konkrétního případu, zde především účel pobytového oprávnění. Pokud stěžovatelka v daném případě prokazatelně nesplňuje účel pobytu, nemůže spoléhat na institut soukromého a rodinného života. V daném případě stěžovatelka účel pobytu neplnila, prodloužení jejího pobytového oprávnění pouze z důvodů soukromého a rodinného života by vedlo ke zcela absurdnímu důsledku. Zákonné podmínky pro prodloužení pobytového oprávnění založené na účelu pobytu – výkonu podnikatelské činnosti – by byly zcela liché, resp. k prodloužení pobytového oprávnění by postačovalo bez dalšího zohlednění soukromého a rodinného života; takový postup zákon zcela jistě neumožňuje a ani nezamýšlí“. Obdobně v rozsudku ze dne 17. 8. 2022, č. j. 10 Azs 348/2020-33, NSS zdůraznil, že je třeba respektovat „i znění a smysl zákona, který stanoví pro získání pobytových oprávnění určité podmínky. NSS proto současně ve své judikatuře dodává, že udělení pobytového oprávnění (tím více trvalého pobytu, který představuje pobytové oprávnění nejvyšší) v situaci, kdy žadatel nesplňuje základní podmínky stanovené zákonem o pobytu cizinců, nelze odůvodnit pouhým odkazem na ochranu jeho soukromého a rodinného života“.

35. NSS dále v rozsudku ze dne 8. 11. 2022, č. j. 7 Azs 269/2022-27, zdůraznil, že „ani rozhodnutí o ukončení přechodného pobytu, ani udělení výjezdního příkazu není přímým zásahem do práv stěžovatelky a její nezletilé dcery, neboť nevede k nucenému vycestování z území ČR. Napadené rozhodnutí sice ukončilo dosavadní pobytové oprávnění stěžovatelky, nicméně z něj lze dovodit, že tento „výsledek“ není definitivní.“ Dodal, že „[u]končení přechodného pobytu a stanovení lhůty k vycestování vede k tomu, že cizinci je stanovena určitá doba, po kterou je na daném území „tolerován“ (obdobně působí i samotný výjezdní příkaz). Jakkoliv má vydání výjezdního příkazu vést primárně k přípravě na vycestování cizince z území ČR, nemůže-li cizinec vycestovat, má právo v době platnosti výjezdního příkazu požádat o povolení k přechodnému pobytu, mj. o vízum za účelem strpění pobytu podle § 33 zákona o pobytu cizinců.“
36. Takové řešení má k dispozici bezesporu i žalobce po zrušení platnosti zaměstnanecké karty, přičemž by podle soudu bylo nelogické, pokud by žalobci nemohla být pro zásah do rodinného a soukromého života zaměstnanecká karta zrušena, přestože se dopustil úmyslného trestného činu, lze-li rodinný a soukromý život dostatečně zabezpečit prostřednictvím jiného institutu. Takovým postupem nemůže dojít k porušení čl. 8 Úmluvy, neboť ten nedává cizinci právo na konkrétní typ pobytového oprávnění. Zrušením platnosti zaměstnanecké karty sice dochází k odebrání pobytového statusu, jeho důsledkem však není vystavení nepřekonatelné bariéry mezi žalobcem a jeho rodinou. To platí tím spíše, jestliže mezi ČR a zemí původu žalobce platí bezvízový styk.
37. Obdobně k této otázce přistoupil zdejší soud také například v rozsudcích ze dne 24. 4. 2023, č. j. 54 A 5/2023-41, ze dne 25. 4. 2023, č. j. 43 A 106/2022-24, ze dne 18. 5. 2023, č. j. 54 A 13/2023-25, nebo ze dne 9. 8. 2023, č. j. 54 A 40/2023-40, na které soud odkazuje. Lze dodat, že vízum za účelem strpění jako dostatečně účinný prostředek k ochraně základních práv cizince shledal NSS i v případě možného porušení závazku *non-refoulement*, který vyplývá mimo jiné z čl. 2 a 3 Úmluvy (srov. např. rozsudek ze dne 18. 11. 2022, č. j. 3 Azs 235/2022-27). Tím spíše pak je třeba jej považovat za dostatečný prostředek k ochraně práva na rodinný a soukromý život, které není absolutní.

Shodu s pravopisem potvrzuje: Bc. D. A.

38. Vzhledem k naposled uvedenému nemohl být žalobce úspěšný ani se svou námitkou, že napadené rozhodnutí nebylo možné vydat s ohledem na probíhající válečný konflikt v zemi původu žalobce. K tomu soud uvádí následující:
39. Jak vyplývá z rozsudku NSS ze dne 24. 3. 2022, č. j. 1 Azs 36/2022-31, „[n]a Ukrajinu dne 24. 2. 2022 zaútočila vojska Ruské federace a vypukla válka, která zasahuje **celé její území**. Z Ukrajiny proudí do Evropy milióny uprchlíků. Jde o válečný konflikt dvou států, který nemá v Evropě po roce 1945 obdobu. Probíhající ruská invaze na Ukrajinu je přitom notorietou, kterou není třeba dokazovat“ (zvýraznění doplněnou zdejší soudem). Tyto závěry jsou dle zdejšího soudu nadále aktuální i pro projednávanou věc.
40. Z citovaného rozsudku NSS č. j. 6 Azs 163/2015-47, však vyplývá, že „[j]e-li [...] ve hře ohrožení nějakých základních práv (např. práva na život, práva nebýt podroben mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, nebo koneckonců i práva na respektování soukromého a rodinného života), **slouží k jejich ochraně jiné právní prostředky** (poskytnutí mezinárodní ochrany, jiné pobytové tituly, např. za účelem strpění pobytu pro existenci překážek vycestování atp.)“ (zvýraznění doplněno zdejší soudem). Soud má tento závěr za plně aplikovatelný i v projednávané věci.
41. V případě žalobce tak lze i z tohoto důvodu uvažovat o možnosti požádat o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť invaze vojsk Ruské federace na území Ukrajiny znamenající válku zasahující celé její území zjevně není závislá na vůli žalobce, a je proto možné žalobcem uváděné důvody posoudit jako překážky vycestování na jeho vůli nezávislé (srov. obdobně rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 9. 2022, č. j. 31 A 16/2022-37). Otázka splnění podmínek pro udělení tohoto pobytového oprávnění by však byla na posouzení v jiném řízení na základě žádosti žalobce.
42. V této souvislosti pak musí soud dát rovněž za pravdu žalovanému, jde-li o námitku ohledně trestní nezachovalosti jako důvodu neudělení dlouhodobého víza podle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Jestliže by totiž vycestování žalobce bylo nepřiměřeným z důvodu mezinárodních závazků vyplývajících z Úmluvy, nezbytným následkem takové situace je, že správní orgány nebudou v souladu s § 56 odst. 2 *in fine* zákona o pobytu cizinců k nesplnění podmínky trestní zachovalosti přihlížet.
43. Na tomto místě soud opakuje to, co již uvedl v rozsudku č. j. 45 A 2/2024-28, tj. že na výše uvedených závěrech nemůže nic změnit ani rozsudek NSS ze dne 23. 10. 2023, č. j. 10 Azs 234/2023-51. Zmíněným rozsudkem desátý senát NSS zrušil rozsudek zdejšího soudu ze dne 9. 8. 2023, č. j. 54 A 40/2023-40, avšak přehlédl, že skutkově a právně plně srovnatelný rozsudek (včetně přítomnosti nezletilého dítěte na území ČR) zdejšího soudu ze dne 24. 4. 2023, č. j. 54 A 5/2023-41, již dříve druhý senát NSS „potvrdil“ v rozsudku ze dne 10. 8. 2023, č. j. 2 Azs 135/2023-33, a označil argumentaci zdejšího soudu (shodnou jako v rozsudku č. j. 54 A 40/2023-40) za přesvědčivou, propracovanou a detailní. Z rozsudku č. j. 10 Azs 234/2023-51 není vůbec zřejmé, z jakých důvodů zaujal odlišný názor, k rozsudku č. j. 2 Azs 135/2023-33 se nijak nevyjádřil, nevypořádal se ani s argumentací zdejšího soudu uvedenou ve zrušeném rozsudku ani četnou judikaturou samotného NSS a Ústavního soudu, na kterou zdejší soud ve zrušeném rozsudku odkazoval.
44. Soud proto nesouhlasí s názorem desátého senátu NSS, že by řešení pobytové situace prostřednictvím víza za účelem strpění bránila výluka ze soudního přezkumu. Zdejší soud

je přesvědčen, že pokud by cizinec namítal porušení závazků vyplývajících z čl. 2, čl. 3 nebo čl. 8 Úmluvy, nemohla by být žaloba proti neudělení víza za účelem strpění vyloučena ze soudního přezkumu, neboť podle čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod nesmí být z pravomoci soudu vyloučeno přezkoumávání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny (takové námitky by bylo třeba posoudit nezávislé na skutečnosti, že cizinec nemá práva pobytu na území ČR). Krom toho, pokud cizinec nesplňuje podmínky konkrétního pobytového oprávnění, je mnohem vhodnější, aby mu v případě hrozby porušení mezinárodních závazků bylo uděleno pouze tzv. „nejnižší“ pobytové oprávnění, které může tuto hrozbu účinně odvrátit, a nikoliv pobytové oprávnění podle jeho volby. Opačný výklad by cizince, kteří podmínky pobytového oprávnění nesplňují (navíc z důvodu vědomé trestné činnosti), nedůvodně zvýhodňoval oproti cizincům, kteří podmínky svého pobytového oprávnění řádně plní. Z obdobných důvodů proto soud nesouhlasí ani s aplikací závěrů žalobcem odkazovaného rozsudku NSS ze dne 15. 8. 2024, č. j. 5 Azs 214/2024-27, na projednávanou věc.

45. Navíc i při zohlednění uvedené druhé judikatorní linie neakceptující vízum za účelem strpění pobytu na území může žalobce zvažovat rovněž možnost požádat o udělení mezinárodní ochrany, neboť nelze vyloučit, že by žalobci mohla být udělena doplňková ochrana podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, neboť návratem do země původu by mu mohlo hrozit *„vážné obrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu“*. I v tomto případě je však posouzení existence všech předpokladů pro udělení mezinárodní ochrany na posouzení žalovaného v jiném řízení.
46. Námitku, že na žalobce nedopadá lex Ukrajina, ale vztahuje se na něj směrnice č. 2001/55/ES s následky z toho plynoucími, považuje soud za vnitřně rozpornou. Směrnice č. 2001/55/ES totiž pro svou aktivaci vyžaduje prováděcí rozhodnutí Rady Evropské unie, kterým bylo rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. března 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana (dále jen „rozhodnutí Rady“). Ustanovení § 3 lex Ukrajina inkorporovalo okruh chráněných osob shodným způsobem. Týká se především občanů Ukrajiny, kteří fyzicky pobývali na území Ukrajiny před 24. 2. 2022, tedy před začátkem agrese vojsk Ruské federace, a kteří se až v důsledku tohoto ozbrojeného konfliktu stali vysídlenými osobami. Ustanovení § 3 odst. 2 lex Ukrajina sice rozšířilo okruh chráněných osob, týká se však cizinců, jež pobývali na území Ukrajiny na základě povolení k trvalému pobytu a kterým ve vycestování do země původu brání okolnosti na jejich vůli nezávislé. Jestliže byl žalobce v rozhodnou dobu přítomen na území ČR, nespadá do žádné z kategorií beneficentů dočasné ochrany a nevztahuje se na něj lex Ukrajina, rozhodnutí Rady ani směrnice č. 2001/55/ES. Avšak i kdyby byla argumentace žalobce správná a směrnice č. 2001/55/ES se na něj vztahovala, nemohlo by to jakkoliv zpochybnit zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť se zcela mýlí s jeho rozhodovacími důvody. Postavení beneficentů směrnice č. 2001/55/ES na straně jedné a osob s udělenou zaměstnaneckou kartou na straně druhé spolu nijak nesouvisí.
47. Jak soud uvedl již v bodu 32 tohoto rozsudku, z hlediska Úmluvy postačuje, pokud má žalobce na vnitrostátní úrovni dostupné právní prostředky, jimiž lze dosáhnout ochrany práv a svobod v Úmluvě zakotvených, a to bez ohledu na jejich formu. Každopádně nezrušení zaměstnanecké karty nelze odůvodňovat pouze závazky vyplývajících z Úmluvy, neboť ta nevyžaduje, aby byl cizinci udělen konkrétní typ pobytového oprávnění a nemůže Shodu s pravopisem potvrzuje: Bc. D. A.

z ní plynout povinnost, aby byl cizinci udělen „unijní“ pobyt (srov. analogicky rozsudek Soudního dvora EU ze dne 22. 11. 2022, C-69/21, odst. 85), kterým zaměstnanecká karta rovněž je (směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/98/EU ze dne 13. 12. 2011 o jednotném postupu vyřizování žádostí o jednotné povolení k pobytu a práci na území členského státu pro státní příslušníky třetích zemí a o společném souboru práv pracovníků ze třetích zemí oprávněně pobývajících v některém členském státě).

48. Jde-li o dílčí námitku, že žalovaný měl posoudit povahu a závažnost trestného činu spáchaného žalobcem, uvádí zdejší soud, že z rozsudku NSS ze dne 13. 2. 2020, č. j. 7 Azs 192/2019-28, vyplývá, že závěry, které učinil ve vztahu k § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců (požadavek na posouzení intenzity zásahu do života žadatele a na posouzení závažnosti spáchaného trestného činu z hlediska společenské nebezpečnosti), nejsou aplikovatelné v případě § 37 odst. 1 písm. a) téhož zákona, neboť toto ustanovení „*správnímu orgánu nedává prostor pro vlastní úvahu o různých aspektech spáchaného úmyslného trestného činu*“. Ke shodnému závěru, tedy že v případě aplikace § 37 odst. 1 písm. a) nehraje žádnou roli povaha ani typová či konkrétní závažnost úmyslného trestného činu, dospěl NSS také např. v rozsudku ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47.
49. K žalobní námitce, že napadeným rozhodnutím došlo k zásahu do jeho veřejných subjektivních práv, soud uvádí, že tato skutečnost vyplývá ze samotné povahy napadeného rozhodnutí, kterým došlo ke zrušení zaměstnanecké karty jakožto pobytového oprávnění přiznávajícího žalobci určitá práva. Důvodná by žalobní námitka mohla být pouze tehdy, pokud by tento zásah byl v rozporu s právními předpisy, což soud při přezkumu napadeného rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů neshledal. Jde-li v případě této opět velmi obecné námitky o to, že žalobce v důsledku napadeného rozhodnutí přišel o uvedený soubor subjektivních práv spojených s držením zaměstnanecké karty, opět lze říci, že se jedná o logický důsledek spojený se zrušením její platnosti. Uvedený rozsah práv je při udělení zaměstnanecké karty či prodloužení doby její platnosti cizinci přiznán pouze na základě zákona správním orgánem stanovenou dobu. Cizinci tak vždy musí být zřejmé, že pouze na tuto dobu jsou mu tato práva přiznána. Nastanou-li důvody pro neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty či její zrušení (jako v projednávané věci), logickým důsledkem pak je ztráta těchto (původně přiznaných) subjektivních práv. Cizinec přitom nemůže mít legitimní očekávání, že jeho zaměstnanecká karta bude bez dalšího prodloužena nebo že nebude její platnost zrušena. V této souvislosti soud připomíná též judikaturu NSS, která zdůrazňuje, že si žalobce „*před pácháním trestné činnosti musel být vědom, že jeho aktivity mohou v případě jejich odhalení zcela jistě negativně zasáhnout nejen jeho samotného, ale též jeho blízké, kteří budou dotčeni jak odloučením v případě stěžovatelova odsouzení a uložení trestu odnětí svobody, tak možným zrušením pobytového oprávnění svého blízkého. Stěžovatel si v této situaci musel být vědom, že je povinen ctít právní předpisy státu, ve kterém dlouhodobě pobývá, jinak se v případě závažného narušování veřejných zájmů České republiky (či jiného státu Evropské unie) vystavuje ohrožení v podobě ztráty pobytového oprávnění, neboť s Českou republikou jej nepojí státoobčanské pouto a není mu tedy garantována možnost na jejím území pobývat bezpodmínečně.*“ (rozsudek NSS ze dne 30. 7. 2020, č. j. 6 Azs 161/2020-45).

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

50. Ze shora uvedených důvodů žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Shodu s pravopisem potvrzuje: Bc. D. A.

51. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu nevznikly náklady převyšující náklady na jeho běžnou činnost, pod kterou spadá rovněž obrana vlastních rozhodnutí v soudním řízení správním.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. března 2025

JUDr. David Kryška v. r.
samosoudce